

Arrest

nr. 333 787 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X
Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X, op 23 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 14 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 oktober 2024 wordt de vader van verzoekende partijen in hun plaats gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) in het kader van de aan verzoekende partijen verleende steunmaatregelen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 november 2024 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je werd geboren op (...) 2023 in België en bent dus minderjarig. Je vader is M. A. en heeft de Palestijnse nationaliteit. Je moeder is H. A. en heeft de Marokkaanse nationaliteit. Je vader verliet Palestina in juni 2016 en diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 11 december 2017 (CG: ...; OV: ...). Op 16 maart 2018 kende het Commissariaat-generaal hem de vluchtelingenstatus toe. Je moeder verliet Marokko omdat ze verder wilde studeren en wilde werken maar die mogelijkheid niet had in Marokko. Sinds 2018 bevindt ze zich in België. Ze had verder geen problemen in Marokko. Op 19 maart 2019 zijn je ouders wettelijk gehuwd in Palestina via een volmacht. Je vader bracht de documenten in orde om zowel voor u als uw broer de Palestijnse en de Marokkaanse nationaliteit te bekomen.

Je vader geeft aan dat jouw zus een achterstand kent op het gebied van spraak en ontwikkeling en hiervoor medische behandeling behoeft. Verder stelt je vader dat het geen optie is om naar Marokko te gaan aangezien hij niet de financiële middelen heeft om daar te leven. Daarnaast wil je vader niet dat jij en je zus met je moeder zonder hem in Marokko zouden gaan wonen.

Ter staving van je verzoek worden volgende documenten neergelegd: je Palestijnse paspoort, je geboorteakte, de Belgische identiteitskaart van je vader, het Marokkaanse paspoort van je moeder, een attest van gezinssamenstelling, een UNRWA familiekaart en een brief van een advocaat over je vaders aanvraag tot gezinshereniging.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werden gezien je jonge leeftijd je vader gehoord in plaats van jijzelf en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat jij volgens informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hoewel je in België geboren bent, over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Volgens wet 06-62/2007 zijn kinderen van een Marokkaanse moeder en een buitenlandse vader immers Marokkaan (zie kopie van deze informatie in bijlage bij het administratieve dossier/Blauwe map, stuk 1). Aldus dienden jouw ouders hiertoe wel nog de nodige administratieve stappen te zetten bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging, hetgeen volgens jouw vader ook gebeurd is (CGVS, p.5).

Na grondig onderzoek van alle door jouw ouders ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik jou de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toekennen.

Het CGVS wijst er immers op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de Palestijnse als de Marokkaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Marokko, noch dat u, in geval van een terugkeer naar Marokko, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Je vader haalt dan geen enkele vrees aan voor jou tegenover Marokko (CGVS, p.7) en stelde enkel dat het geen optie is dat jij met je zus en je moeder naar Marokko zou gaan en hij hier zou blijven (CGVS, p.7). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het CGVS aan jouw vader de vluchtelingenstatus verleende waardoor hij in België een verblijfsrecht geniet. Overigens dient vastgesteld te worden dat jij sinds 21 maart 2023 bent ingeschreven in het vreemdelingenregister en derhalve reeds over een rechtsgeldig verblijf in België beschikt.

Tevens blijkt uit je vaders verklaring dat ook je moeder geen problemen kent of dient te vrezen in Marokko (CGVS, p.5). Je vader heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De door je vader neergelegde documenten bevestigen slechts jouw identiteit en die van je ouders, die hier niet ter discussie staan en kunnen deze beoordeling dan ook niet wijzigen. Je familie-registratiekaart van UNRWA is irrelevant daar jouw verzoek beoordeeld dient te worden ten aanzien van Marokko. De brief van jouw vaders advocaat betreffende de aanvraag gezinshereniging kan deze beoordeling evenmin wijzigen. Verder wordt in deze brief gesteld dat jij en je broer niet over de Marokkaanse nationaliteit beschikken, wat door jouw vader wordt tegengesproken CGVS (CGVS, p.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je werd geboren op (...) 2022 in België en bent dus minderjarig. Je vader is M. A. en heeft de Palestijnse nationaliteit. Je moeder is H. A. en heeft de Marokkaanse nationaliteit. Je vader verliet Palestina in juni 2016 en diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 11 december 2017 (CG: ...; OV: ...). Op 16 maart 2018 kende het Commissariaat-generaal hem de vluchtelingenstatus toe. Je moeder verliet Marokko omdat ze verder wilde studeren en wilde werken maar die mogelijkheid niet had in Marokko. Sinds 2018 bevindt ze zich in België. Ze had verder geen problemen in Marokko. Op 19 maart 2019 zijn je ouders wettelijk gehuwd in Palestina via een volmacht. Je vader bracht de documenten in orde om zowel voor u als uw broer de Palestijnse en de Marokkaanse nationaliteit te bekomen.

Je vader geeft aan dat je een achterstand kent op het gebied van spraak en ontwikkeling en hiervoor medische behandeling behoeft. Hij heeft hiervoor online een dokter gevonden uit Dubai. Naast de online sessies biedt deze ook fysieke sessies. Je vader verklaart echter dat je met uw paspoort geen visum kan aanvragen. Je vader besliste daarom om in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 14 november 2023. Hierbij haalt jouw vader aan dat je niet naar Marokko kunt terugkeren omwille van je medische toestand. Verder stelt je vader dat het geen optie is om naar Marokko te gaan aangezien hij niet de financiële middelen heeft om daar te leven.

Ter staving van je verzoek worden volgende documenten neergelegd: je Palestijnse paspoort, je geboorteakte, de Belgische identiteitskaart van je vader, het Marokkaanse paspoort van je moeder, een attest van gezinssamenstelling, een UNRWA familiekaart, medische documenten betreffende jouw autismespectrumstoornis en een brief van een advocaat over je vaders aanvraag tot gezinshereniging.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werden gezien je jonge leeftijd je vader gehoord in plaats van jijzelf en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat jij volgens informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hoewel je in België geboren bent, over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Volgens wet 06-62/2007 zijn kinderen van een Marokkaanse moeder en een buitenlandse vader immers Marokkaan (zie kopie van deze informatie in bijlage bij het administratieve dossier/Blauwe map, stuk 1). Aldus

dienden jouw ouders hiertoe wel nog de nodige administratieve stappen te zetten bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging, hetgeen volgens jouw vader ook gebeurd is (CGVS, p.5).

Na grondig onderzoek van alle door jouw ouders ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik jou de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toekennen.

Het CGVS wijst er immers op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de Palestijnse als de Marokkaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Marokko, noch dat u, in geval van een terugkeer naar Marokko, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Je vader haalt, behalve je medische conditie en het feit dat je hiervoor in België behandeling krijgt, geen enkele vrees aan voor jou ten overstaan van Marokko (CGVS, p.6). Medische motieven ressorteren evenwel niet onder de vluchtelingenconventie.

Je vader haalde verder aan dat het geen optie is dat jij met je broer en je moeder naar Marokko zou gaan en hij hier zou blijven (CGVS, p.7). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het CGVS aan jouw vader de vluchtelingenstatus verleende waardoor hij in België een verblijfsrecht geniet. Overigens dient vastgesteld te worden dat jij sinds 9 september 2023 bent ingeschreven in het vreemdelingenregister en derhalve reeds over een rechtsgeldig verblijf in België beschikt.

Tevens blijkt uit je vaders verklaring dat ook je moeder geen problemen kent of dient te vrezen in Marokko (CGVS, p.5). Je vader heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De door je vader neergelegde documenten bevestigen slechts jouw identiteit en die van je ouders, die hier niet ter discussie staan en kunnen deze beoordeling dan ook niet wijzigen. Je familie-registratiekaart van UNRWA is irrelevant daar jouw verzoek beoordeeld dient te worden ten aanzien van Marokko. De brief van jouw vaders advocaat betreffende de aanvraag gezinshereniging kan deze beoordeling evenmin wijzigen. Verder wordt in deze brief gesteld dat jij en je broer niet over de Marokkaanse nationaliteit beschikken, wat wordt tegengesproken door je vader (CGVS, p.5). Ook de medische documenten die jouw autismestoomnis aantonen kunnen deze beoordeling niet wijzigen. Medische motieven vallen immers niet onder de Vluchtelingenconventie. Verder beschik je reeds over een rechtsgeldig verblijf in België en kan je dus zonder problemen de nodige behandelingen verder zetten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een enig middel een manifeste appreciatiefout aan alsook de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Terloops voeren verzoekende partijen ook de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Na een theoretische uiteenzetting bespreken zij op omstandige wijze de toekenning van de vluchtelingenstatus. Ze volharden in hun vrees ten aanzien van Marokko en stippen hun gezinssituatie aan. Hierbij wordt de leerachterstand van tweede verzoekende partij benadrukt, namelijk op vlak van haar spraak en ontwikkeling. Er wordt toegelicht dat tweede verzoekende partij hiervoor een behandeling ondergaat in België en ze een handicap heeft door haar autisme. Verzoekende partijen beklemtonen de neergelegde stukken hieromtrent en stellen dat deze medische situatie door verwerende partij niet betwist wordt. Verzoekende partijen stellen dan ook dat voor zover een dergelijke medische vaststelling vaststaat, tweede verzoekende partij deel zal uitmaken van een sociale groep, namelijk mensen met een dergelijke stoornis in Marokko. Ze verwijzen hierbij naar 's Raads rechtspraak en betogen dat de Raad een verzoeker om internationale bescherming omwille van diens autisme erkend heeft als vluchteling. Vervolgens betogen de verzoekende partijen dat zij ook spontaan verklaard hebben dat zij het slachtoffer zouden zijn van discriminatie. Verder wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat deze vrees ook geldt voor eerste verzoekende partij die nog geen twee jaar oud is en diens situatie nog kan veranderen en het nog niet duidelijk is of hij ook aan autisme lijdt. Voorts benadrukken de verzoekende partijen dat het logisch zou zijn geweest om hun moeder, een Marokkaanse onderdaan en niet de vader, een Palestijnse onderdaan te horen met betrekking tot de vrees en risico's ten aanzien van Marokko. Vervolgens wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat de gezinsleden dreigen van elkaar gescheiden te worden indien de afwijzende beslissingen worden gehandhaafd. Verzoekende partijen betogen dat hun vader sinds enkele jaren in België erkend werd als vluchteling en niet beschikt over documenten op grond waarvan hij voor korte of langere tijd in Marokko zou kunnen verblijven. Voorts wijzen de verzoekende partijen nog op het belang van het kind. Tot slot bespreken de verzoekende partijen op omstandige wijze de subsidiaire beschermingsstatus. Doorheen hun verzoekschrift verwijzen verzoekende partijen naar en citeren ze fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS), rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, (hierna: het GwH) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofdte van eerste verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in diens bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werden gezien je jonge leeftijd je vader gehoord in plaats van jijzelf en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Wat betreft de bijzondere procedurele noden in hoofde van tweede verzoekende partij, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in diens bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werden gezien je jonge leeftijd je vader gehoord in plaats van jijzelf en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partijen benadrukken hun minderjarigheid en hun medische toestand doch gaan hiermee voorbij aan de vaststelling dat in hun hoofde bijzondere procedurele noden werden aangenomen en hen steunmaatregelen werden verleend.

Inzake het betoog van verzoekende partijen dat het logisch(er) zou geweest zijn moest hun Marokkaanse moeder gehoord zou zijn geweest in plaats van hun vader, oordeelt de Raad dat daargelaten verzoekende partijen in hun redenering gevolgd kunnen worden nu hun vrees ten aanzien van Marokko wordt beoordeeld (infra), zij met dergelijk algemeen betoog evenwel geenszins concrete elementen bijbrengen die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen noch aan de beoordeling van hun vrees ten aanzien van Marokko zoals hieronder weergegeven (infra). Verzoekende partijen tonen niet afdoende en in concreto aan hoe het gegeven dat hun vader werd gehoord een negatieve en onherstelbare invloed heeft gehad op de beoordeling van hun vervolgingsvrees ten aanzien van Marokko. Immers heeft het gegeven dat enkel hun vader werd gehoord en niet hun moeder, verzoekende partijen geenszins de mogelijkheid ontnomen om hun beschermingsverzoeken op nuttige wijze aan te vullen en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kunnen verzoekende partijen dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij een bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast een bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om in hun verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze hun beschermingsnood ten aanzien van Marokko toe te lichten.

Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift werd bij huidig arrest terdege rekening gehouden (cf. infra).

Daarenboven wijst de Raad erop dat er tijdens de persoonlijke onderhouds waarbij de vader werd gehoord in plaats van de minderjarige verzoekende partijen van destijds één en twee jaar oud, in geen geval hiertegen bezwaar werd geuit doch integendeel de vader verklaarde alle redenen waarom verzoekende partijen een beschermingsverzoek indienden, te hebben kunnen aangeven (persoonlijk onderhoud p. 2, 9).

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partijen geenszins de mogelijkheid benut hebben om op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud zodat zij worden geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekende partijen kunnen zodoende middels hun verzoekschrift geen andere lezing geven aan het verloop van hun persoonlijk onderhoud.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Vooreerst moet opgemerkt worden dat in de bestreden beslissingen pertinent wordt overwogen dat verzoekende partijen, van Palestijnse origine van vaders kant, tevens de Marokkaanse nationaliteit bezitten:

“Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat jij volgens informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hoewel je in België geboren bent, over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Volgens wet 06-62/2007 zijn kinderen van een Marokkaanse moeder en een buitenlandse vader immers Marokkaan (zie kopie van deze informatie in bijlage bij het administratieve dossier/Blauwe map, stuk 1). Aldus dienden jouw ouders hiertoe wel nog de nodige administratieve stappen te zetten bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging, hetgeen volgens jouw vader ook gebeurd is (CGVS, p.5).

Na grondig onderzoek van alle door jouw ouders ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik jou de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toekennen.

Het CGVS wijst er immers op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder “land van herkomst” in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de Palestijnse als de Marokkaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Marokko, noch dat u, in geval van een terugkeer naar Marokko, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.”

Er dient hierbij in de eerste plaats gewezen te worden op de definitie van vluchteling alsook op het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien een verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

In geval een verzoeker om internationale bescherming twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging dan ook ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van

derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van een verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan een verzoekende partij de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van een verzoeker.

Het CGVS, en evenmin de Raad, is geenszins bevoegd om de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen of deze meerdere dan wel geen nationaliteit heeft. Dit mag evenwel het onderzoek ten gronde van het verzoek om internationale bescherming niet onmogelijk maken. Als er twijfel is over de nationaliteit of het land van gewoonlijk verblijf, is het aan elk van de partijen om opheldering te verschaffen over het land ten aanzien waarvan de aanvraag moet worden onderzocht. In principe dient de verzoeker om internationale bescherming net zoals voor alle andere aspecten van zijn aanvraag, zijn nationaliteit of gewoonlijk verblijf aannemelijk te maken. Hij dient hiertoe authentieke identiteitsdocumenten neer te leggen, ondersteund door geloofwaardige verklaringen, het zogenaamde sluitend bewijs. De Raad is zich ervan bewust dat dit omwille van juridische of materiële moeilijkheden niet altijd mogelijk is, in welk geval coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie, kunnen volstaan.

Hoewel in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat de vader van verzoekende partijen van Palestijnse origine is en werd erkend als vluchteling, is verwerende partij correct van oordeel dat de vrees van verzoekende partijen kan onderzocht worden ten aanzien van Marokko. Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen de vaststelling dat zij de Marokkaanse nationaliteit bezitten en bevestigen in hun verzoekschrift hun Marokkaanse nationaliteit.

2.2.5.2. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Marokko dat hun vader niet de financiële middelen zal hebben om daar te leven. Daarnaast willen de verzoekende partijen niet in Marokko wonen zonder hun moeder. Verder stippen ze aan dat tweede verzoekende partij een medische behandeling behoeft omwille van haar achterstand op vlak van spraak en ontwikkeling.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat de verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het grotendeels volharden in hun verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen van verwerende partij in een ander daglicht.

Zo wordt er in de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij op goede gronden gemotiveerd:

“Je vader haalt dan geen enkele vrees aan voor jou tegenover Marokko (CGVS, p.7) en stelde enkel dat het geen optie is dat jij met je zus en je moeder naar Marokko zou gaan en hij hier zou blijven (CGVS, p.7). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het CGVS aan jouw vader de vluchtelingenstatus verleende waardoor hij in België een verblijfsrecht geniet. Overigens dient vastgesteld te worden dat jij sinds 21 maart 2023 bent ingeschreven in het vreemdelingenregister en derhalve reeds over een rechtsgeldig verblijf in België beschikt.

Tevens blijkt uit je vaders verklaring dat ook je moeder geen problemen kent of dient te vrezen in Marokko (CGVS, p.5). Je vader heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in jouw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”

In de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij wordt er terdege gemotiveerd:

“Je vader haalt, behalve je medische conditie en het feit dat je hiervoor in België behandeling krijgt, geen enkele vrees aan voor jou ten overstaan van Marokko (CGVS, p.6). Medische motieven ressorteren evenwel niet onder de vluchtelingenconventie.

Je vader haalde verder aan dat het geen optie is dat jij met je broer en je moeder naar Marokko zou gaan en hij hier zou blijven (CGVS, p.7). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het CGVS aan jouw vader de vluchtelingenstatus verleende waardoor hij in België een verblijfsrecht geniet. Overigens dient vastgesteld te worden dat jij sinds 9 september 2023 bent ingeschreven in het vreemdelingenregister en derhalve reeds over een rechtsgeldig verblijf in België beschikt.

Tevens blijkt uit je vaders verklaring dat ook je moeder geen problemen kent of dient te vrezen in Marokko (CGVS, p.5). Je vader heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”

Verzoekende partijen volharden in hun verklaringen doch brengen geen concrete elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten.

Waar in het verzoekschrift de medische problematiek van tweede verzoekende partij wordt benadrukt, stelt de Raad vast dat de aangevoerde medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers wordt in casu geenszins aangetoond dat tweede verzoekende partij omwille van de aangevoerde symptomen en diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat tweede verzoekende partij op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van de medische problemen van de tweede verzoekende partij de verzoekende partijen gebruik dienen te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de verwijzing naar de potentiële medische problematiek van de eerste verzoekende partij, wijst de Raad er naast voorgaande vaststellingen tevens op dat er geenszins enige stavingstukken in dit verband werden bijgebracht en bijgevolg verzoekende partijen met dergelijke hypothetische, niet-gestaafde ponering geenszins kunnen overtuigen dat eerste verzoekende partij ook een autismoernis zou hebben.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partijen verwijzen naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer in deze rechtspraak een vrees voor vervolging ten aanzien van Nigeria werd onderzocht.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat zij een discriminatie vrezen omwille van de aangehaalde medische problematiek, wijst de Raad erop dat een loutere algemene verwijzing naar de vermeende situatie van personen die een autismoernis hebben in Marokko onvoldoende is om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat personen die een autismoernis hebben in Marokko in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Het is aan verzoekende partijen om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Marokko. Verzoekende partijen brengen echter geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van medische problemen en meer bepaald een autismoernis, zouden worden geveiseerd ingeval van terugkeer naar Marokko. Verzoekende partijen slagen er aldus niet in zulk risico te concretiseren of aannemelijk te maken. Ook met de loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op de persoon van verzoekende partijen zelf, slagen zij er - voorgaande vaststellingen van verwerende partij wat betreft hun specifieke situatie mee in acht genomen - niet in om een gegronde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken.

Waar verzoekende partijen nog de vluchtelingenstatus van hun vader benadrukken en het beginsel van de eenheid van het gezin beklemtonen met een verwijzing naar het hoger belang van het kind en artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, brengen zij allerminst dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de door verzoekende partijen aangehaalde bepalingen een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om in hoofde van verzoekende partijen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorts moet aangestipt worden dat artikel 23 van richtlijn 2011/95 - noch andere artikelen van deze richtlijn of de overige door verzoekende partijen aangehaalde bepalingen - geenszins voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 68; HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36).

Het loutere feit dat verzoekende partijen een familielid betreffen van een begunstigde van internationale bescherming in België, betekent geenszins dat de Belgische bevoegde instanties ertoe zijn gehouden om eveneens aan hen een internationale beschermingsstatus te verlenen louter en alleen omwille van het internationale beschermingsstatuut van een familielid, in casu de vader. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Verzoekende partijen moeten aldus gebruik maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van hun familiale situatie.

Tot slot wijst de Raad er nog op waar de verzoekende partijen betogen dat hun vader niet over documenten beschikt om voor korte of langere tijd in Marokko te verblijven, op het CGVS de Belgische identiteitskaart van hun vader werd neergelegd en zij niet aantonen dat hun vader, een erkende vluchteling van Palestijnse origine, niet de nodige (reis)documenten kan bekomen om indien nodig af te reizen naar Marokko en er desgevallend te verblijven.

2.2.5.3. De door verzoekende partijen op het CGVS neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen die de Raad bijtreedt en die door de verzoekende partijen niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partijen.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen met hun louter theoretisch betoog rond voormeld artikel evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of hun persoon impliceert. In hoofde van de verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad moet beklemtonen dat de vaststelling dat verzoekende partijen over de Marokkaanse nationaliteit beschikken en in dit land van nationaliteit geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volstaat om hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Waar de verzoekende partijen de schending van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aanvoeren, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben de verzoekende partijen door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slagen de verzoekende partijen er niet in een ander licht te werpen op de terecht bevindingen in de bestreden beslissingen.

2.2.10. In zoverre verzoekende partijen de schending opwerpen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient herhaald te worden dat, hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang vervat in onder meer artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet niet kan volstaan om in hoofde van de verzoekende partijen het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

De Raad benadrukt hierbij dat de vader van de verzoekende partijen in hun plaats gehoord werd op het CGVS in kader van de aan hen verleende steunmaatregelen. De vader van verzoekende partijen kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid de vluchtmotieven van verzoekende partijen uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat de rechten van verzoekende partijen als minderjarige asielzoekers niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.2.11. In zoverre de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.12. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van de verzoekende partijen al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en/of gezinsleven van de verzoekende partijen te verhinderen of te bemoeilijken. Daarbij kan worden aangestipt dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

2.2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van de verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord in plaats van de verzoekende partijen in het kader van de aan hen verleende steunmaatregelen. De Raad stipt aan dat de vader van verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg hun vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de

bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU